

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 19 nr. 2

februar 2007

KERNEKRAFT ELLER VARM LUFT

Så har FN's klimapanel atter barslet med en politisk rapport. »Opsummering for politiske beslutningstagere«, hedder den, og med pæne illustrationer fylder den en og tyve sider. De cirka seksten hundrede sider med tørre videnskabelige fodnoter kommer først om nogle måneder. Når man, som panelet selv siger, er færdig med at sortere og udvælge tallene, så de passer til konklusionerne. Det hedder vist nok konsensus, men videnskab bliver det aldrig.

Hovedbudskabet må være trængt ind hos de fleste: Det moderne samfunds forbrug af fossile brændstoffer som kul og olie øger mængden af kultveilde i atmosfæren. Kultveilde fastholder Solens varme, en såkaldt drivhusgas. Derfor stiger temperaturen, isen på Grønland og Antarktis smelter. Vandstanden stiger og øer forsvinder. Vandspejlet hæves med mellem tredive og firs centimeter de næste hundrede år, siger klimapanelet, og venter vi et par tusinde år, får miljøfantasten Al Gore måske også ret. Så er verdenshavet i Frederiksholms Kanal muligvis steget med hele syv meter.

Her på redaktionen har vi ikke megen tiltro til computermodeller, matematiske fremskrivninger og konsensuskonklusioner. Vi foretrækker reel grundforskning og stringent naturvidenskab. Men lad os for én gang skyld tage klimapanelet og miljøpolitikkerne på ordet. Lad os antage at afbrændingen af kul og olie faktisk er et alvorligt klimaproblem. Hvad gør vi så?

Det første tiltag er enkelt og indlysende: Verdens elektricitetsproduktion må omlægges til kernekraft. De nyeste og mindste reaktortyper, som f.eks. den såkaldte »Pebble Bed«, kan opstilles tæt på byerne, mens større og mere avancerede såkaldte »formeringsreaktorer« placeres længere væk som en vigtig overgang til det, der må være fremtidens mål: Fusionskraft. For det andet, skal der iværksættes et globalt forsknings- og udviklingsprogram, der hurtigt realiserer den fælles drøm om en brugbar brintmotor til vore biler. Det er ikke holdbart at blive ved med at afbrænde olie til simpel transport. Kulbrinteforbindelser kan bruges til langt bedre ting end det. For det tredje, skal hovedparten af flytransporten ned på jorden. Det gøres kun ved hjælp af superhurtige magnetsvævetogslinier. Med togtransport på over fem hundrede kilometer i timen er der ingen grund til at spille tid i en lufthavn. Sådan nogle tog har man allerede i Kina. Dem har vi også brug for i Danmark og Europa.

Så simpelt kan det gøres. Disse tre tiltag vil eliminere hovedparten af menneskets og det moderne samfunds udledning af drivhusgasser. Skulle det så senere vise sig, at der alligevel ikke var megen hold i historien om den »globale opvarmning«, er ingen skade sket. Vi satte blot lidt ekstra skub i den teknologiske og videnskabelige udvikling. Detaljerne kan man læse i Schiller Institutets kampagneaviser.

CHENEY I STORMVEJR

Den **23. januar** åbnede retssagen mod **I. Lewis »Scooter« Libby**, fhv. stabschef for USA's vicepræsident **Dick Cheney**. Lewis Libby står tiltalt for at have afgivet falsk vidnesbyrd og forsøg på at lægge hindringer i vejen for forbundspolitiet, **FBI's**, undersøgelser af hvem i **Det hvide Hus**, der tilbage i **sommeren 2003** havde ansvaret for, at en hemmelig agent for den amerikanske efterretningstjeneste **CIA**, fik sin identitet afsløret i pressen. Og allerede på førstedagen stod det klart, at det bliver en retssag, der kan ryste **Washington** og **Det hvide Hus**.

Isine indledende bemærkninger afslørede Lewis Libbys sagfører, **Ted Wells**, at forsvarets hovedargument vil være, at Libby blev ofret af det politiske lederskab i **Det hvide Hus** i et forsøg på at dække over **Karl Rove**, præsident **George W. Bush's** mangeårige toppolitiske rådgiver. Til støtte for denne påstand fremlagde Wells et håndskrevet notat fra vicepræsident Dick Cheney, skrevet i **efteråret 2003**, hvori han forlanger, at **Det hvide Hus** officielt bakker Libby op, fordi han (Cheney) ikke »vil være med til at beskytte et stabsmedlem og så ofre ham, der blev bedt om at stikke sin hals i kødhakkeren på grund af andres inkompetence« .

Men statsanklager **Patrick Fitzgerald**, som fører sagen mod Libby, kunne også fremlægge et håndskrevet notat fra vicepræsident Cheney under sin procedure. Det var et detaljeret memorandum til Libby om, hvorledes fhv. ambassadør **Joseph Wilson** skulle diskrediteres og tilsvines overfor den amerikanske presse. Det skulle han, fordi han i en artikel i *The New York Times* den **6. juli 2003** havde afsløret, at der absolut intet hold var i vicepræsident Cheneys og præsident Bush' påstande om, at **Saddam Hussein** havde forsøgt at købe uran i den afrikanske stat **Niger**. Det vidste Wilson med sikkerhed, for han havde selv været udsendt til Niger af CIA for at undersøge sagen (se også vor tidligere omfattende dækning i *Agro-Nyt* **aug. og nov. '03, jan., juni '04**; samt *Prometheus* **juli, aug., nov. og dec. '05 og mar., juni, juli '06**).

Afsløringen af de falske påstande om Saddams køb af uran fik vicepræsident Cheney til at ryge i loftet af raseri, og han stillede sig personligt i spidsen for en omfattende kampagne for at undergrave Joseph Wilsons troværdighed. Det kom frem den **26. januar** under afhøringen af **Cathie Martin**, tidligere pressemedarbejder i vicepræsidentens kontor. Hun fortalte, at det var hende, der havde videregivet oplysninger fra CIA til Cheney og Libby om, at Wilsons kone, **Valerie Plame Wilson**, arbejdede som hemmelig agent for CIA's afdeling for masseødelæggelsesvåben. Efter fremkomsten af de oplysninger havde Cheney personligt overtaget smædekampagnen mod Wilson, der få uger senere kom til at indeholde en falsk påstand om, at det var Valerie Plame, der havde sendt sin mand på en lille CIA-betalt ferie i Niger (Plame arbejdede slet ikke med spørgsmålet om masseødelæggelse i **Irak** på det tidspunkt, men derimod, ironisk nok, med **Irans** atomvåbenprogram -red.).

Under FBI's afhøringer havde Lewis Libby benægtet ethvert kendskab til Cheneys notat, men andre vidneudsagn bekræftede dets eksistens, og det lykkedes FBI-agenter at genskabe en elektronisk version, som Libby havde slettet fra sin computer.

Retssagen i Washington har således, efter blot nogle få dages retshøringer, afsløret vicepræsident Dick Cheneys helt centrale rolle. Det har fået flere amerikanske medier til

at spørge, om det ikke var vicepræsidenten, der burde sidde på anklagebænken. Samtidig har demokratiske medlemmer af **Den amerikanske Kongres** i private samtaler udtrykt håb om, at retssagen mod Libby kan tvinge vicepræsident Cheney til at træde tilbage, og dermed fritage dem for pres fra den amerikanske befolkning om at indlede en egentlig rigsretssag. Det naive håb har den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** på det kraftigste advaret imod. Med mindre Cheney dummer sig gevaldigt under sit vidneudsagn og begår åbenlys mened, kan han ikke fjernes fra embedet alene på grundlag af Libby-sagen. Derfor må Kongressen hurtigst muligt tage de nødvendige skridt til en rigsretssag, før vicepræsident Cheney får trukket USA ind i en ny krig, denne gang mod Iran eller **Syrien**, advarede LaRouche. Det kan også skabe muligheden for at Cheney, ligesom **Nixon** i forbindelse med **Watergate-sagen**, »overtales« til at træde tilbage i stedet for at blive dømt.

En rigsretssag er en stor og kompliceret proces, som de fleste folkevalgte politikere i Washington allerhelst vil være foruden, men derfor kan vicepræsidenten på ingen måde føle sig sikker. USA's nyvalgte **110. Kongres** er på alvorlig konfrontationskurs med **Det hvide Hus**. Et hav af resolutioner og lovforslag er allerede blevet fremlagt i begge kongressens kamre, der skal genetablere den forfatningssikrede politiske kontrol med og tilsyn over Bush-regeringens embedsførelse. Noget som fuldstændig har manglet under seks år med republikansk flertal.

En væsentlig del af de nye politiske tiltag tager sigte mod at forhindre, at Bush-regeringen af egen drift indleder militære angreb på Iran eller Syrien. Andre lægger op til en yderst kritisk revurdering af regeringens embedsførelse, herunder præsident Bush' mærkværdige vane med at fremlægge sine egne politiske dekretter, hver eneste gang han underskriver en lov, der er vedtaget af Kongressen. Endelig har formanden for senatets særlige efterretningsudvalg, demokraten **Jay Rockefeller**, bekendtgjort en undersøgelse af vicepræsident Cheneys forsøg på at lægge hindringer i vejen for den såkaldte »anden fase« af senatets undersøgelse af det misbrug af efterretningsoplysninger, der gik forud for krigen imod Irak. Viser det sig, at vicepræsidenten rent faktisk har obstrueret senatets undersøgelser, vil der være tale om et lovbrud, der kan danne grundlag for en rigsretssag.

Men at der virkelig er tale om »ny politik« i Washington, som Lyndon LaRouche betegnede det efter demokraternes store sejr ved midtvejsvalget i november sidste år, blev klart illustreret den **24. januar**, da Senatets udenrigspolitiske udvalg, med stemmerne **12 mod 9**, vedtog en resolution, der på det kraftigste tog afstand fra præsident Bush' planer om en øgning af USA's militære tilstedeværelse i Irak med **20.000** mand. Selv om den endelige afstemning stort set fulgte partiskellet mellem demokrater og republikanere, afslørede den forudgående tre timer lange debat, at præsident Bush kun havde direkte støtte fra et enkelt af komiteens ti republikanske medlemmer til sin »nye« Irak-politik. Derimod var der en massiv tværpolitisk støtte til den såkaldte **Baker-Hamilton Plan** for diplomatiske forhandlinger med alle lande i **Mellemøsten**, som **Bush-regeringen** har skrottet.

Allerede inden den første resolution kom til afstemning, havde det ledende republikanske udvalgsmedlem, senator **John Warner**, fremlagt et forslag til en opfølgende tværpolitisk resolution. Selv om den først ventes til afstemning i

begyndelsen af **februar**, har den allerede lagt et massivt pres på Det hvide Hus. Senator Warners resolution er nemlig blevet et centralt omdrejningspunkt for den republikanske modstand mod Bush-regeringens fejlslagne militære indgreb i Irak.

Under senatsmødet den **24. januar** fremlagde den demokratiske senator **Robert Byrd** yderligere en resolution, der tager sigte mod at forhindre, at præsident Bush udvider krigen i Mellemøsten med militære angreb på Syrien og Iran, uden først at spørge Kongressen om tilladelse. Med skræmmende paralleller til **Vietnam-krigen**, der startede med Kongressens godkendelse af **Lyndon Johnson-regeringens** krav om gengældelse for **Nordvietnams** »provokerede angreb« på et amerikansk marinefartøj i **Tonkinbugten** i **august 1964** (som aldrig fandt sted -red.), og som sluttede **10 år** senere med **58.000** døde amerikanske soldater og en ydmygende tilbagetrækning fra **Saigon**, appellerede senator

Byrd til sine kolleger om at stå sammen i et forsvar for Kongressens forfatningsmæssige politiske rolle.

»Hvis regeringen skulle forsøge at skubbe, strække eller omskrive resolutionerne angående den **11. september** og anvendelsen af magt overfor Irak til på skandaløs vis at omfatte et angreb på Iran, Syrien eller hvor som helst ellers, så slår denne resolution det fast: Forfatningen siger, at det er Kongressen, ikke præsidenten, der skal træffe beslutningen om krig eller fred. Magten til at erklære krig ligger hos Kongressen, og det er os, de folkevalgte repræsentanter, som er beslutningstagerne«.

KRIG MOD IRAN?

Den **24. januar**, få timer efter det amerikanske senats udenrigspolitiske udvalg havde vedtaget sin resolution imod præsident **George W. Bush'** planer om at øge de amerikanske tropper i **Irak** med **20.000** mand, optrådte vicepræsident

MILJØKLOVNE AL GORE

Den **18. januar** lagde fhv. vicepræsident **Al Gore** og hans omrejsende miljøcirkus vejen forbi **København**. Det foregik naturligvis i **Cirkusbygningen**, hvor en delegation fra **Schiller Instituttet** tog imod med plakater, flyveblade og flerstemmig sang. Mødedeltagerne, med miljøminister **Connie Hedegaard** i spidsen, blev mindet om, at det var **Al Gores** politiske inkompetence under valgkampen i **2000**, der banede vejen for **George W. Bush'** indtog i **Det hvide Hus**, og de blev advaret om, at **Al Gores** opreklamerede og videnskabeligt uvederhæftige film om den »globale opvarmning« er det tætteste, man kan komme på begrebet »miljøporno«.

Alt imens det politiske spektakel omkring **FN's** seneste klimarapport er ved at nå sit maksimum, kommer de første meldinger om alvorlige konsekvenser af at følge de anvisninger, der fremlægges af religiøse miljøfanatikere som **Al Gore**. I **USA** har massehysteriet omkring såkaldt »biobrændsel« nået et omfang, hvor selv **Bush-regeringen** er blevet presset til at hoppe med på vognen (dog mest af frygt for forsyningssikkerheden af olie fra **Mellemøsten**-red.). Men det har allerede fået alvorlige konsekvenser – i **Mexico**. Det amerikanske »biobrændsel«, ethanol, kommer primært fra majs, og udsigten til øget tilsætning af ethanol til benzinen i **USA** har udløst en massiv spekulation i majs. Over de seneste tre måneder er markedsprisen på majs steget med **40 procent**, og det er et kæmpeproblem for befolkningen i **Mexico**, hvor tortillas, majsbrødkager, er den vigtigste ernæringskilde. Den **30. januar** demonstrerede titusinder af fattige bønder og byboer i **Mexicos Citys** gader, med krav om øjeblikkelig regeringsindgreb for at løse »tortilla-krisen«.

Men også i **Europa** har biobrændsel allerede haft sine ofre – de bor bare i **Indonesien**. Den **31. januar** bragte *The New York Times* den skræmmende historie om, hvorledes **EU's** støtte til biobrændsel har udløst en miljøkatastrofe i **Indonesien** og **Malaysia**.

Enorme landområder med regnskov er blevet ryddet for at skaffe plads til produktionen af palmeolie, der eksporteres til elektricitetsværker i **Holland** eller tilsættes benzinen i det øvrige Europa, for at opfylde **EU's** krav om, at der inden **2010** er tilsat mindst **5,75 procent** ethanol i den europæiske benzin.

For at følge med Europas tørst efter palmeolie er man også begyndt at dræne og afbrænde tusinder af kvadratkilometer tørvejord. Afbrændingen udvikler kvælende og sundhedsfarlige røgskyer, der sænker sig over storbyer som **Kuala Lumpur**, og hollandske beregninger har vist, at tørveafbrændingen i **Indonesien** og **Malaysia** hvert år bidrager med hele **8 procent** af den globale menneskelige **CO2**-udledning. Det burde vist kaldes »vedvarende idioti« i stedet for »vedvarende energi«.

Berlingske Tidendes forside 30. januar 2007: A-kraft Ja tak!

Medlemmer af Schiller Instituttet tog imod klovnen Al Gore og hans miljøcirkus med humoristiske sange og informationsmateriale. Demonstrationen kunne ses og høres på TV2. Læs mere på www.schillerinstituttet.dk/al_gore.html.

Dick Cheney i et direkte transmitteret interview med *CNN*'s politiske redaktør **Wolf Blitzer**. Forelagt udenrigsudvalgets resolution svarede vicepræsidenten på sin karakteristiske snerrende facon: »Det kommer ikke til at stoppe os ... vi fortsætter som planlagt ... præsidenten har truffet sin beslutning.«

I **Washington** og mange hovedstæder rundt om i verden vokser frygten for, at svaret i virkeligheden også dækker spørgsmålet om en ny krig imod **Iran**. I en tale til nationen den **10. januar** annoncerede præsident Bush, at amerikanske tropper i Irak vil indlede en offensiv imod »iranske agenter«, der krydser grænsen. Efter præsidentens tale lovede regeringsembetsmænd den amerikanske presse, at der hurtigst muligt ville blive udarbejdet en rapport, der kunne dokumentere præsidentens påstande om iransk involvering i kampene i Irak. Denne rapport har endnu ikke set dagens lys, og Bush-regeringen har allerede to gange måttet udskyde den planlagte offentliggørelse. Ifølge avisen *The Los Angeles Times* den **1. februar** skyldes det, at regeringen er bange for at gentage fiaskoen fra **marts 2003**, hvor daværende udenrigsminister **Collin Powell** blev sat til at præsentere oplysninger i FN's **Sikkerhedsråd**, der simpelthen ikke holdt vand.

Alligevel kunne *The Los Angeles Times* den **31. januar** berette, at det amerikanske flyvevåben er klar til at øge sin indsats i Irak, i særdeleshed med luftangreb langs grænsen mellem Irak og Iran, og at denne optrapning er direkte forbundet til præsidentens påstand om voksende iransk indblanding. Samtidig er den største amerikanske flådestyrke i **Den persiske Golf** siden krigens indledning under ansamling. Hangarskibet **USS John C. Stennis** er med sine ni eskadroner og syv ledsageskibe på vej for at tilslutte sig hangarskibet **USS Dwight D. Eisenhower**. I et interview med ugemagasinet *Newsweek* den **29. januar** lagde vicepræsident Dick Cheney ikke skjul på, hvad flådekonzentrationen drejede sig om: »Den sender et meget stærkt signal til alle i regionen. USA er her for at blive. Vi har betydelige ressourcer. Og vi arbejder sammen med vores venner og allierede samt internationale organisationer for at gøre op med den iranske trussel.«

Og for at sikre at den meddelelse blev forstået i **Teheran**, fortsatte den amerikanske vicepræsident: »Vi gør, hvad vi kan for at løse sager som atomspørgsmålet med diplomatiske midler gennem FN, men vi har også gjort det klart, at vi ikke har taget nogen muligheder af bordet« . (Historien om vicepræsident Cheneys sabelraslen overfor Iran nåede forsiden på *Berlingske Tidende* den **1. februar**, med meget store bogstaver: »Krig mod Iran?«)

KINA UDLØSER SPUTNIK-KRISE

Den **11. januar, 94 minutter** før solopgang i **Sichuan-provinsen** i det centrale **Kina** pulveriseredes en udtjent kinesisk Feng Yun-vejsatellit **859 kilometer** over Jorden. Nøjagtigt hvad den blev ramt af vides ikke med sikkerhed, men én uge senere, den **19. januar**, meddelte den kinesiske regering, at man med held havde afprøvet et nyt anti-satellitvåbensystem. Ifølge kilder i den amerikanske rumforsknings-

organisation **NASA**, som **Prometheus'** samarbejdspartner *Executive Intelligence Review* har talt med, blev satellitten skudt ned med et lille hurtigtgående dræberfartøj, affyret fra et ballistisk missil.

Militære kilder i **Indien** insisterer derimod overfor *Executive Intelligence Review* på, at den kinesiske vejsatellit blev skudt med et laservåben. Det er ikke blevet bekræftet fra anden side, men allerede i **september 2006** blandede Kina en af **USA's** overvågnings satellitter ved hjælp af en jordbaseret laserkanon. Hvis det viser sig, at Kina nu har gjort brug af et laservåben, som hverken USA eller **Rusland** råder over, vil der være tale om en skelsættende strategisk begivenhed, der langt overgår den berømte **Sputnik**-affære i **1958**, hvor det daværende **Sovjetunionen** demonstrerede sin evne til at affyre ballistiske atommissiler, der kunne nå USA, ved at sende en lille satellit i kredsløb omkring Jorden.

Men, selv hvis der »blot« har været tale om et ballistisk missil eller et laserstyret missil, har den kinesiske magtdemonstration vidtrækkende politiske og strategiske konsekvenser, påpegede den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** i en kommentar den **2. februar**. Og han ved, hvad han taler om. LaRouche var arkitekten bag det **Strategiske Forsvarsinitiativ, SDI**, (det pressen kaldte Stjernekrigsprojektet) som daværende præsident **Ronald Reagan** annoncerede i en tv-tale den **23. marts 1983**.

Med nedskydningen af en satellit i rummet har Kina definitivt lagt efterkrigstidens globale »nedrustningsregime« i graven, påpegede LaRouche. Det skulle egentligt være sket allerede dengang Reagan, på LaRouches indtrængende opfordring, inviterede Sovjetunionen til at deltage i opbygningen af et globalt, laserbaseret anti-ballistisk missilforsvarssystem. Men tilbuddet blev afvist af et paranoidt sovjetisk lederskab, der klamrede sig til »nedrustningsregimet« lige til den dag, det blev sparket ud af **Kreml**. Og det nye Rusland, under **Jeltsin** og **Putin**, har også holdt fast på samme forestilling om global kontrol med masseødelæggelsesvåben gennem »nedrustningsforhandlinger«, fordi det er den eneste, der holder live i den russiske illusion om at være en »supermagt« .

Med **Bush-regeringens** aggressive forsvarsdoktrin, der insisterer på **USA's** ret til »præventive« atomangreb på potentielle fjender, afgik »nedrustningsregimet« i realiteten ved døden. For USA har ikke forhandlet med nogen om noget som helst strategisk anliggende lige siden. Man har ensidigt forsøgt at diktere hvem der må hvad, og hvem der ikke må. Indtrængende kinesiske anmodninger om internationale forhandlinger vedrørende den hastigt voksende militarisering af rummet er arrogant blevet afvist af USA.

Nu har Kina altså sagt fra, og verden bliver aldrig den samme igen. Og panikken er så småt begyndt at brede sig i korridorerne i Washington. Kan man pille andre landes satellitter ned fra himmelen, kan man i disse højteknologiske tider også lamme hele det amerikanske samfund uden at sætte en fod på amerikansk jord eller invadere amerikansk luftrum med missiler eller fly. En ny strategisk virkelighed er under hastig fremmarch.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institutet**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. *Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.*

ISSN: 1604-2840 *Egettryk*